

03 — Kako je umro Protago Nista

Protago Nista zastaje na uglu, gleda u mapu svog grada koja mu govori da je ovde, a ne tamo, dakle, u Porto Alegreu, svom rodnom gradu. Ali, to nije Porto Alegre. Protago Nista je zalutao. Ojed guzice koji ga muči od sinoć, nije najveći problem sa kojim se suočava. Kome verovati, sopstvenim očima, ili iscepanoj karti turističkog saveza?

Tada je rešio da sačuva što se sačuvati može. Pozvao je servisne informacije. Dugo je zvonilo, tamo negde, u kancelariji, starinskim zvrdom, a onda se, napokon, javila službenica telefonske centrale:

„Kako ste rekli da se zovete?“

„Protago Nista.“

Dakle, Prota Go NIS TA, gde je NIS = Naftna Industrija Srbije, a TA = termoakumulacija. Prota Go = protojerej je nag. U pitanju je šifra, tajni kod vladara iz senke, i službenica centrale je smesta obavestila načelnika bezbednosne službe u svom preduzeću. Ovaj je dalje slučaj prosledio policiji, a ona je ažurno napisan izveštaj o ovom incidentu odmah dostavila u kancelariju predsednika.

„Kako se zovete, molim vas?“

„Protago Nista. Mislim da imam problem.“

„Rešićemo.“

Prot K — Pax Agon Ista, gde je Ista skraćénica za Istanbul.

„Halo, centrala, ali, ja nisam u Istanbulu! Ja sam, ja, Protago Nista, sunce vam sprženo!“

„Rešićemo vaš slučaj, gospodine. Imajte poverenja u sistem.“

Međutim, vreme se menja, duva vetar i sitne curice ližu sladolede, a ulice nisu poznate, samo lica ispod kamenova u prašini i na raskrsnicama automobili nepoznatih proizvođača.

PR Ota Gonis Ta = Public Relations, Ota Gonis (kuvarica iz Drezdena), Ta — Tasmanija.

„Halo, šta se dešava sa Porto Alegreom? Gde je Porto Alegre, gde je, gde?“ (počinje da patetiše i da cepa lažljivu mapu, naočigled zabezecnutih prolaznika nepoznatog grada).

„Protego Ništa?“

„Kako ništa, kako ništa?“

„Je li vam to ime?“

„Ne znam.“

Ima čudnih ptica u nekim podnebljima. To su debele misli, u proleće, kada starci hrane golubove pod eukaliptusima. Toga nema u Porto Alegreu. Ptice moraju otići.

I tako je Protago Nista protezao ništa, u gradu, sam.

„Gotapro Štani?“

„Protago Nista.“

„Žalim, nemamo nikoga sa takvim imenom u našim dokumentima.“

„I šta ja da radim sada?“

„Jeste li vi možda Ogatorp Atsin.“

„Ček da vidim... nisam.“

„Ne čujem vas dobro.“

„Kažem, nisam.“

„Pa vi ste se izgubili, čoveče!“

„Jesam, i zato sam pozvao vas, telefonsku centralu, odsek za pomoć ljudima koji se izgube u nepoznatim gradovima. Ne treba meni pomoć oko mog imena, već da mi objasnite ko me laže, oči ili mapa.“

„Ali, gospodine PRO Tagonista, gde je PRO = professional, a Tagonista = sopstvenik mudrosti Tagonije, drevne veštine sa Istoka pomoću koje se, meditacijom i prdenjem, postiže nirvana, mi nismo odsek koji ste tražili. Mi smo policija. P — O — L — I — C — I — J — A.“

„Zašto mi to radite? Zašto! Šta vam je zgrešio siroti Protago Nista? Šta ste uradili sa Porto Alegreom, policijo? Govorite!“

Ali, nema sreće. Protagonista ove priče napravio je kobnu grešku. Nije pogledao uputstvo za upotrebu mape koju je kupio u turističkom savezu, na železničkoj stanici. Da jeste, potrčao bi za vozom kojim je došao, uskočio u njega i zauvek nestao.